

Arrest

nr. 169 596 van 10 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker ter kennis gebracht op 1 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, komt op 17 augustus 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 20 augustus 2010 asiel aan. Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

1.2. Nadat zij op 30 mei 2011 voor het eerst hebben geïnformeerd naar een huwelijk, doen de verzoeker en M.L.J.S., die de Belgische nationaliteit heeft, op 17 januari 2012 bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Geel aangifte van hun voorgenomen huwelijk. Op 19 maart 2012 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Geel een beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking. Bij beschikking van 13 augustus 2012 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, zetelend zoals in kort geding, de vordering tegen deze beslissing ontvankelijk, doch ongegrond en wordt voor recht gezegd dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Geel terecht geweigerd heeft het huwelijk te voltrekken. Bij arrest van 30 oktober 2013 verklaart het hof van beroep te Antwerpen het hoger beroep tegen deze beschikking ontvankelijk doch ongegrond en wordt de beschikking bevestigd.

1.3. Op 31 mei 2011 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 10 augustus 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 70 327 van 22 november 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.4. Op 8 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 8 juni 2012 leggen de verzoeker en zijn partner M.L.J. S. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Geel een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.6. Op 8 juni 2012 dient de verzoeker tevens een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van M.L.J. S. in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 29 november 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoeker dient op 7 januari 2013 bij de Raad een beroep tot nietigverklaring in van deze beslissing. Bij arrest nr. 102 926 van 16 mei 2013 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.7. Op 4 juli 2013 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van M.L.J. S. in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 16 december 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 130 074 van 25 september 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.8. Op 21 november 2014 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 4 december 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 137 582 van 29 januari 2015 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.9. Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 145 244 van 11 mei 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10. Op 25 maart 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 17 juni 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 1 juli 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.03.2015 werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds augustus 2010 in België zou verblijven; hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn; betrokkene zich bij de mutualiteit De Voorzorg zou hebben aangesloten; hij in het bezit zou zijn van een voorlopig rijbewijs; betrokkene reeds sinds 2013 in het bezit zou zijn van een visvergunning; hij in het bezit zou zijn van een bankkaart bij ING; betrokkene een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd en de buren lovende woorden zouden uitspreken over betrokkene; hij ingeburgerd zou zijn en hij de verplichte cursus maatschappelijk oriëntatie reeds in 2011 zou hebben gevolgd en hij reeds in 2011 in het bezit zou zijn gesteld van een attest van inburgering; hij Nederlands zou spreken en hij reeds in 2011 Nederlandse lessen bij het PCVO te Gent zou hebben gevolgd; hij belastingplichtig zou zijn; betrokkene veel werkervaringen over de jaren 2012-2014 zou hebben opgedaan en hij ter staving een kopij van SIS kaart De Voorzorg, een kopij van zijn voorlopig rijbewijs, een kopij visverlof en bankkaart ING, twee geloofsbrieven van burens, een bewijs huurprijs Geelse huisvestingsmaatschappij, een attest deelname cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van inburgering, deelcertificaten van de module, aanslagbiljetten personenbelasting, overeenkomsten voor uitzendarbeit, loonbrieven, verklaringen van tewerkstelling voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en hij hier bewijsstukken van voorlegt, vormt evenmin buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 20.08.2010 in België een eerste maal asiel aan. Aangezien betrokkene op 02.06.2009 asiel had aangevraagd in Griekenland, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Griekenland op 20.09.2010. De Griekse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 07.10.2010. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 07.10.2010 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor zijn asielpcedure in België afgesloten werd.

Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 31.05.2011, werd afgesloten op 28.11.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn derde procedure, ingediend op 21.11.2014, werd afgesloten op 02.02.2015 met de beslissing 'Beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk minder dan twee maanden voor de eerste aanvraag, minder dan zes maanden voor de tweede procedure en minder dan drie maanden voor de derde aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Sierra Leone, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene dit niet aantoot. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met de nodige bewijsstukken.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij samenwoont met Mevrouw S. M. L. (...) en dat zij op 08.06.2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning bij de gemeente Geel zouden hebben ingediend. Betrokkene zou een effectief gezinsleven vormen met zijn partner. Hij beroept zich op artikel 8 EVRM. Ter staving voegt hij een verklaring wettelijke samenwoning en een samenstelling van het gezin toe.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw Smets, dient opgemerkt te worden dat om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie betrokkene dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen buitengewone omstandigheid vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat bovendien niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene specificeert verder niet welke artikels van het EVRM er mogelijks zouden geschonden worden bij een terugkeer.

(...)"

1.11. Op 17 juni 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 1 juli 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.12.2013.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

2.1.2. Te dezen betwist de verzoeker dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zo wijst hij op het gegeven dat dit artikel enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en voert hij onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen dat *“uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen”*, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

2.1.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

2.2.1. De verwerende partij wijst er verder in haar nota met opmerkingen op dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel betreft, zodat de verzoeker geen belang zou hebben bij een eventuele vernietiging ervan.

2.2.2. Het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven sluit de verzoeker evenwel niet uit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel. Het betreft hier in het bijzonder een bevel om onmiddellijk na de kennisgeving het grondgebied te verlaten, waarbij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het betreft aldus een ander bevel met andere rechtsgevolgen dan het eerdere bevel van 16 december 2014.

Het thans bestreden bevel heeft dus eigen rechtsgevolgen en is niet louter te beschouwen als een loutere politie maatregel zonder eigen rechtsgevolgen. De vernietiging van het bestreden bevel strekt de verzoeker aldus wel degelijk tot voordeel.

2.2.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“5.1.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij zijn aanvraag in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet niet in België kan indienen maar dat hij dit dient te doen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd in het buitenland.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

5.1.2. De verzoeker heeft aangehaald dat hij zijn aanvraag in België mocht indienen omdat hij onmogelijk naar zijn land kan terugkeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in de bestreden beslissing toe dat de verzoeker dit aanhaalde maar stelt dat er geen enkel bewijs is dat deze bewering zou kunnen staven.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt ;

„Betrokkene beweert dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Sierra Leone, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

5.1.3. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er ook geen element aangehaald is tijdens de asielprocedure die zou weerhouden kunnen worden als buitengewoon element.

Dit is duidelijk manifest onjuist.

De verzoeker heeft in zijn asielprocedure eveneens aangehaald dat hij de Ebola-epidemie vreest en dat enkele familieleden gestorven zijn.

Het is de verzoeker dan ook een raadsel waarom de Dienst Vreemdelingenzaken de Ebola-epidemie niet als buitengewone omstandigheid aanvaardt om de aanvraag wel in België in te dienen.

- 5.1.3.1. Allereerst, het element van Ebola werd door de verzoeker wel degelijk aangehaald tijdens de asielprocedure.

Dit kan niet nuttig ontkend worden.

- 5.1.3.2. De Dienst Vreemdelingen stelt louter en alleen in de bestreden beslissing dat de elementen in de asielprocedure niet weerhouden werden.

De Dienst Vreemdelingenzaken verliest hierbij het doel van de asielprocedure uit het oog.

Het is niet omdat de Ebola-epidemie niet als element weerhouden werd om bescherming te bieden in het kader van de vluchtelingenconventie (zie art. 48/3 Vreemdelingenwet) of dat er tevens geoordeeld werd dat dit element geen subsidiaire bescherming wettigt dat er in het kader van het art. 9bis Vreemdelingenwet, geen buitengewone omstandigheid voorligt.

Het staat buiten kijf dat het onderzoek naar de bescherming op basis van de artikelen art. 48/3 en art. 48/4 Vreemdelingenwet op andere gronden stoelt dan het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden in het kader van het art. 9bis Vreemdelingenwet.

Ebola vormt onmiskenbaar een buitengewone omstandigheid uit.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook onterecht dit element niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bijgevolg thans niet op rechtmatige wijze stellen dat de verzoeker maar naar zijn land moet gaan om daar een pure formaliteit te vervullen.

a) De Raad van State omschrijft de buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”

(Zie arrest Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b) Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft omstandig de buitengewone omstandigheden aangeduid (de integratie, lange duur in België, de kennis van het Nederlands, het samenleven met een Belgische onderdane, het volgen van diverse opleidingen, het feit dat hij niet terugkon naar zijn land, de problematiek van zijn asiel incl. de ebola).

Het gaat hier niet om een opzettelijk gecreëerde situatie.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

c) *Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het feit alleen al dat de Ebola-problematiek niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard, is hoogst onredelijk.

Uit de navolgende bespreking blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

c)1 *De integratie van de verzoekende partij*

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

“Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen.

De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar

een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat “daarom” deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen.”
(Zie het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er wordt in de eerste bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (de integratie en duurzame lokale verankering, het gezinsleven met een Belgische onderdane, volgen van vormen, kennis van het Nederlands) niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doch tot de gegrondheid behoren, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Elementen van integratie en duurzame lokale verankering zijn van belang bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag tot machtiging tot verblijf, maar dat dit neemt niet weg dat diezelfde elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

c)2 Het evenredigheidsbeginsel – het respect voor het leven

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partij (en zijn Belgische partner) zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar het land van herkomst en meer bepaald in het licht van de Ebola-problematiek en de doelstelling van de formaliteiten.

d) Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“(…)”

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven – ook de gezondheidssituatie valt hieronder - een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt :

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke

haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”
(Zie arrest van de Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

In casu heeft de verzoeker naast de redenen van duurzame lokale verankering en zijn gezinsleven met een Belgische onderdane, eveneens ernstige redenen om in België de verblijfsaanvraag in te dienen omwille van de Ebola-problematiek.

Er anders over oordelen zou de veiligheid van de verzoeker in het gedrang brengen.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

Een schending van artikel 8 E.V.R.M. is onafwendbaar indien de verzoekende partij naar het land van herkomst dient terug te keren teneinde aldaar de respectievelijke aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Bij inmenging in de uitoefening van het recht op leven dient lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

Uit de gegevens die voorliggen kan bezwaarlijk geconcludeerd worden dat de verzoeker veilig terug kan keren in afwachting van de behandeling van de regularisatie-aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing maakt in dit opzicht niet alleen schending van art. 8 EVRM uit maar ook van art. 3 E.V.R.M. uit.

e) De prangende humanitaire situatie

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partij is geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructies, meer bepaald de duurzame lokale verankering.

De situatie van de verzoekende partij kan aldus gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceert.

De verzoekende partij mocht redelijkerwijze verwachten dat hij van de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

5.1.4. De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 62 Vreemdelingenwet,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Het redelijkheidsbeginsel,*
- Het vertrouwensbeginsel,*
- Art. 3 EVRM,*
- Art. 8 EVRM.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk

blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat zij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte oordeelde dat de ebola-epidemie niet werd aangehaald tijdens de vorige asielprocedure.

Het is verweerder niet duidelijk waarop verzoekende partij zich steunt bij haar kritiek. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partij het risico op een besmetting met ebola niet ten aanzien van de asielinstanties heeft aangevoerd.

Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

Verzoekende partij voert nog aan dat zij ebola kan aanvoeren als een element tijdens de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, daar waar de aard en draagwijdte van de procedure op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet verschilt van het onderzoek door de asielautoriteiten.

Verweerder benadrukt vooreerst dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet enkel verwees naar de eerdere beoordeling door de asielinstanties. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft ook benadrukt dat verzoekende partij haar beweringen niet toepast op haar eigen situatie, en als dusdanig geen risico als vermeld in art. 3 EVRM aannemelijk maakte.

Terwijl verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de asielinstanties het aangevoerde risico op een besmetting met ebola niet hebben onderzocht, nu in de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 04.12.2014 uitdrukkelijk werd gemotiveerd: “In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in

concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.”

Verzoekende partij meent nog dat niet afdoende wordt uiteengezet waarom haar integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verweerder benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat deze elementen eerder tot de gegrondheidsfase behoren. De rechtspraak die door verzoekende partij wordt aangehaald, heeft ten andere ook betrekking op een ongegrondheidsbeslissing, en geen onontvankelijkheidsbeslissing.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“De verzoekers beperken zich er in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde ‘leven’. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd

met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie“ ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

“Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

Verzoekende partij beroept zich nog op art. 8 EVRM.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Dergelijk bewijs levert zij niet.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat de relatie waarop zij zich beroept, in werkelijkheid een schijnrelatie betreft, die door verzoekende partij werd aangegaan met het uitsluitend doel om een verblijfsrecht in België te verkrijgen. Dit werd ook al definitief vastgesteld door het Hof van Beroep.

Terwijl verzoekende partij geenszins aantoont dat hij zich op andere beschermenswaardige relaties zou kunnen beroepen. De gewone sociale relaties waarnaar hij verwijst, hebben niet dit karakter.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij beroept zich nog op het vertrouwensbeginsel, gezien de overheid zich in het verleden ertoe had geëngageerd de instructie van 19.07.2009 verder toe te passen.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]”

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

“Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).”

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

“Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;”

Cass. 23 juni 2008, Arr. Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

“De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen.”

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

“Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve oprechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde

onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen, meer bepaald de elementen met betrekking tot zijn integratie, de duur van de door hem ingestelde asielprocedures en het voorlopig verblijf dat hem in het kader daarvan werd toegestaan, de bewering dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Sierra Leone, de bewering dat hij niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land, de vermelding van artikel 3 van het EVRM en zijn gezinsleven, geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij “de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat in de eerste bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom zijn integratie niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat “(d)e elementen van integratie (...) niet als buitengewone omstandigheden aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. Aldus wordt afdoende gemotiveerd waarom de integratie van de verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 92 227 van 27 november 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de eerste bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de verzoeker aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.1.3.2.1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij niet begrijpt waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de Ebola-epidemie niet als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen aanvaardt, nu hij tijdens zijn asielprocedure heeft aangehaald dat hij de Ebola-epidemie vreest en dat enkele familieleden gestorven zijn. Het komt evenwel de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe om in de aanvraag klaar en duidelijk uiteen te zetten op grond van welke omstandigheden niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. *In casu* blijkt uit de aanvraag van 25 maart 2015 niet dat de verzoeker de ebola-epidemie in Sierra Leone heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid. Hij kan dan ook niet verwachten dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dienaangaande motiveert. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op om ambtshalve buitengewone omstandigheden te gaan ontwikkelen ten behoeve van de aanvrager. Ook het betoog van de verzoeker over het doel van de asielprocedure en de omstandigheid dat ebola een buitengewone omstandigheid vormt, is omwille van deze redenen niet dienstig.

In zoverre de verzoeker voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris manifest onjuist *“stelt dat er ook geen element aangehaald is tijdens de asielprocedure die zou weerhouden kunnen worden als buitengewoon element”*, mist het middel feitelijke grondslag. In de eerste bestreden beslissing wordt immers overwogen dat de verzoeker *“geen enkel nieuw element toe(voegt) aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties”* en dat *“(d)e elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf (...) bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties (wettigen)”*. Er wordt dus geenszins gesteld dat tijdens de asielprocedure geen element aangehaald is dat zou kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Aangezien de verzoeker de ebola-epidemie in zijn

machtigingsaanvraag niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid en hij tevens nalaat *in concreto* uiteen te zetten welke nieuwe elementen hij wel zou hebben toegevoegd aan de elementen die hij tijdens de asielprocedure heeft naar voor gebracht, is het niet (manifest) onjuist te stellen dat hij geen nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht.

Aldus toont de verzoeker niet aan dat het onredelijk is dat in de eerste bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de ebola-problematiek in Sierra Leone en deze problematiek dus niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Voorts wijst de verzoeker er op dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' niet mag worden verward met overmacht en dat buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' dienen te zijn. In de eerste bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoeker toont ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' wordt gegeven.

Tenslotte laat de verzoeker gelden dat *“zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet”, dat “(h)et afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt” en dat er “(t)ot op heden (...) nog geen nieuw beleid (is) bekend gemaakt”*. Evenwel blijkt uit de aanvraag van 25 maart 2015 niet dat de verzoeker zich heeft beroepen op de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Uit deze aanvraag blijkt wel dat de verzoeker zich heeft beroepen op *“de filosofie van de Wet van 15 december 1980, de omzendbrief, welke betreffende de toepassing van artikel 9bis is verschenen en de Wet van 22 december 1999, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk”*. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe om in de aanvraag klaar en duidelijk uiteen te zetten op grond van welke omstandigheden niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).

Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoeker inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het non-discriminatiebeginsel blijkt evenmin, nu de verzoeker in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Bovendien kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Te dezen wordt hieromtrent in de eerste bestreden beslissing (onder meer) overwogen dat *“(d)e terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen (...) niet in disproportionaliteit (staat) ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven”* en dat *“(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten (betekent), maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”*.

Door louter te wijzen op zijn duurzame verankering en zijn gezinsleven met een Belgische onderdaan, weerlegt de verzoeker deze overweging niet, noch toont hij hiermee aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

In zoverre de verzoeker wijst op de ernstige redenen om in België de machtigingsaanvraag in te dienen omwille van de ebola-problematiek in Sierra Leone, wordt er nogmaals op gewezen dat hij in zijn machtigingsaanvraag van 25 maart 2015 niet heeft gewezen op de ebola-epidemie in Sierra Leone zodat hij dan ook niet kan verwachten dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris daarmee rekening houdt en dienaangaande motiveert.

Bovendien wordt met de eerste bestreden beslissing enkel uitspraak gedaan over de aanvraag om een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Vermits met de eerste bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM als dusdanig inroepen (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen wordt hieromtrent in de eerste bestreden beslissing overwogen dat *“de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden”*, dat de verzoeker hiervoor *“zijn beweringen (dient) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3”* en dat *“(d)e algemene bewering (...) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie”*, zodat *“(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM niet (volstaat) om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden”*. Tevens wordt in deze beslissing overwogen dat de verzoeker *“geen enkel nieuw element toe(voegt) aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties”*, zodat *“(d)e elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf geen andere beoordeling dan die van deze instanties (wettigen)”*.

Door er louter op te wijzen dat uit de gegevens die voorliggen bezwaarlijk geconcludeerd kan worden dat hij veilig terug kan keren in afwachting van de behandeling van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt, temeer nu hij in zijn machtigingsaanvraag van 25 maart 2015 niet heeft gewezen op de ebola-epidemie in Sierra Leone.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.5. In zoverre de verzoeker nog de schending opwerpt van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” is dit onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien niet nader wordt toegelicht welk beginselen bedoeld worden naast het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 6, 7, 19 en 20 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“5.2.1. Bij een gedwongen terugkeer naar Sierra Leone, dreigt de verzoekende partij blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

5.2.2. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het artikel 7, 1° Vreemdelingenwet.

De specifieke bepalingen van het artikel 7, 1° Vreemdelingenwet én het artikel 2 Vreemdelingenwet waarnaar artikel 7, 1° Vreemdelingenwet verwijst, luiden als volgt :

• Art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet :

“(..)”

• Artikel 2 Vreemdelingenwet :

“(..)”

5.2.3. De verzoekende partij vreest voor zijn leven en fysieke integriteit bij terugkeer naar Sierra Leone omwille van zijn persoonlijke problemen én omwille van de Ebola-epidemie.

Indien de verzoekende partij het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar Sierra Leone, loopt de verzoekende partij het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met de mogelijke risico's die de verzoekende partij loopt bij een gedwongen terugkeer naar Sierra Leone.

5.2.4. Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M. en de artikelen 6, 7 en 19 en 20 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Nochtans is de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe bij wet verplicht.

Het artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

Het weze benadrukt.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motivering omtrent deze verdragsbepalingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekende partij meer bepaald dat hij van Sierra Leone is en dat het uiterst gevaarlijk is om terug te keren naar dit land.

De verzoekende partij roept een schending in van het artikel 8 E.V.R.M. Tevens schendt de beslissing manifest het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Meer bepaald de artikelen 6, 7 en 19 van dit Handvest zijn geschonden.

Deze artikelen luiden als volgt :

Artikel 6 Het recht op vrijheid en veiligheid.

Eenieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon.

Artikel 7 De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven.

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 19 Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

Artikel 20 Gelijkheid voor de wet Eenieder is gelijk voor de wet.

5.2.5. Er wordt in de bestreden beslissing inderdaad geen rekening gehouden met de specifieke problematiek op het vlak van gezondheidszorg die op heden in Sierra Leone heerst, meer bepaald de strijd tegen de besmettelijke en dodelijke ziekte ebola.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld om geen gedwongen repatriëringen meer uit te voeren naar Sierra Leone, gelet op het ebola-gevaar (stuk 4).

Gelet op de bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier van de verzoekende partij, dan wel algemeen gekende feiten, is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de verzoekende partij binnen 0 dagen België dient te verlaten onbegrijpelijk, niet redelijk en tegenstrijdig aan de praktijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken voert.

Eveneens wordt geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van betrokkene :

- de verzoekende partij heeft een duurzame relatie met mevrouw M. S. (...), een vrouw met Belgische nationaliteit ;
- de verzoekende partij woont reeds enige tijd samen met zijn partner. Zij vormen aldus een werkelijke gezinscel. Dit blijkt eveneens uit het administratief dossier ;
- België is het enige land alwaar zij een waar gezinsleven kunnen uitbouwen.

Van mevrouw S. (...), een Belgische vrouw, kan niet verwacht worden dat zij België verlaat teneinde haar recht op gezinsleven te kunnen uitoefenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bijgevolg ook op de hoogte van de gezinssamenstelling van de verzoekende partij.

Aldus diende de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten, dan ook op expliciete wijze argumenteren waarom met deze gezinsrealiteit geen rekening wordt gehouden én waarom de toepassing van het artikel 7 van het handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en het artikel 8 E.V.R.M., die het recht op gezinsleven waarborgen, niet kan plaatsvinden.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het artikel 7 van het handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en het artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 7 bepaalt als volgt :

“(…)”

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt :

“(…)”

De verzoekende partij heeft een duurzame relatie met een Belgische vrouw.

De verzoekende partij woont reeds enige tijd met zijn vriendin samen.

De gezinsrealiteit van de verzoekende partij wordt door het artikel 7 van het handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie én het artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgd.

Bij inmenging in de uitoefening van het recht op gezinsleven dienen het artikel 7 van het handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en het artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het bevel om het grondgebied te verlaten op een uiterst stereotype wijze gemotiveerd, waardoor de motiveringsplicht geschonden is.

5.2.6. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Dat dit artikel bepaalt dat kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien er een risico op onderduiken bestaat.

Dit artikel houdt een discretionaire bevoegdheid in voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een discretionaire bevoegdheid impliceert een uitgebreidere motiveringsplicht voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

In casu wordt er verwezen naar het wetsartikel en wordt er gesteld dat er 0 dagen worden toegekend omdat "de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.12.2013".

Dat in casu louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel.

Het gegeven dat de verzoekende partij reeds eerder geen gevolg gegeven heeft aan een eerdere beslissing van verwijdering is geen voldoende motivering teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken aangezien in verzoekers land sprake is van Ebola.

In de door de wet bepaalde gevallen kan bovendien afgeweken worden van de termijn van dertig dagen.

Zo de verzoekende partij zich bevindt in een dergelijk geval, dient de verwerende partij bijkomend te motiveren waarom in casu gopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

5.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 7 Vreemdelingenwet,*
- Art. 3 EVRM,*
- Art. 8 EVRM,*
- Art. 74/14 Vreemdelingenwet,*
- Art. 62 Vreemdelingenwet,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- Art. 6, 7, 19 en 20 van het Europees Handvest,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.*

Verzoekende partij voert aan een risico te lopen op een besmetting met ebola. Zij beroept zich op art. 3 EVRM.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar het risico op besmetting door ebola, zonder aan te tonen dat haar vrees aannemelijk is. Inderdaad kan enkel vastgesteld worden dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aantoonde dat zij een gegronde, concrete en individuele vrees kan laten gelden voor besmetting door het ebola-virus.

Verweerder benadrukt dat een terugkeer naar het land van herkomst geenszins impliceert dat de verzoekende partij noodzakelijkerwijs besmet zal worden met het ebola-virus.

Zie ook:

“Waar de verzoekende partij nog stelt dat momenteel een ebola-epidemie in Guinee woedt en dat het terugsturen van haar naar Guinee neerkomt op het in de dood jagen van haar, daar zij geen financiële middelen meer heeft, waarbij zij opnieuw verwijst naar elementen uit haar asielrelaas, en in ellendige omstandigheden zal moeten trachten te overleven die juist de besmetting van de ziekte bevorderen, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij aangaande de ebola-epidemie slechts een krantenartikel uit De Standaard voorlegt, dat lijkt te dateren van 31 maart 2014, maar hieruit blijkt geenszins welke personen meer of minder een risico lopen besmet te worden. De verzoekende partij brengt geen enkel begin van bewijs bij om aan te tonen dat zij bij een eventuele terugkeer zal terechtkomen op een plaats en in omstandigheden waar zij een ernstig risico loopt door ebola de dood te worden ingejaagd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt. Bijkomend benadrukt de Raad dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Zulke afgifte brengt op zich immers niet de gedwongen uitvoering van het bevel mee, waarbij de Raad opmerkt dat in casu ook geenszins blijkt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren

of een dergelijke maatregel plant, en bovendien verhindert niets de verzoekende partij om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, als er redenen zijn die een terugkeer zouden verhinderen.” (R.v.V. nr. 135 323 van 18 december 2014)

En ook:

“Ruimer kan voorts worden gesteld dat de bestreden beslissing verzoeker ook niet verplicht om zich naar de regio in Nigeria te begeven waar een aantal besmettingen werden vastgesteld. De bestreden beslissing verplicht verzoeker zelfs niet om terug te keren naar Nigeria, doch enkel om het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.” (R.v.V. nr. 133 033 van 12 november 2014)

En ook nog:

“Aldus, niettemin de Raad niet betwist dat de gezondheidssituatie in Guinee ernstig wordt aangetast door de ebola epidemie, dan nog moet verzoekster aantonen dat het redelijk te veronderstellen is dat ze concreet persoonlijk kan worden getroffen.” (R.v.V. nr. 131 371 van 14 oktober 2014)

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om zelfs maar met een begin van bewijs aannemelijk te maken dat redelijkerwijs moet verondersteld worden dat ze persoonlijk kan getroffen worden door de ebola-epidemie.

Een schending van art. 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Terwijl verzoekende partij evenmin een schending van art. 8 EVRM aantoont.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“(…)”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij een schijnrelatie onderhoudt met mevr. S. (...).

Terwijl gewone sociale relaties niet onder de bescherming van art. 8 EVRM vallen.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De schending van de aangevoerde artikelen van het Europees Handvest, die een gelijkaardige bescherming bieden als art. 3 en 8 EVR, kan om dezelfde redenen niet worden aangenomen.

Terwijl verzoekende partij, gelet op het bovenstaande, niet aantoonde dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met een meer voordelige bepaling van een internationaal verdrag. De schending van art. 7 Vreemdelingenwet wordt niet bewezen.

Verzoekende partij stelt nog dat niet feitelijk zou zijn gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Verweerder ziet vooreerst niet in welk belang verzoekende partij heeft bij deze kritiek, nu inmiddels meer dan dertig dagen zijn verstreken, en verzoekende partij nog steeds niet het Rijk heeft verlaten.

Daarnaast mist de kritiek van verzoekende partij elke grondslag, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd: "betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.12.2013".

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 6, 19 en 20 van het Handvest door de tweede bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, en artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum" en dat hem hiervoor geen termijn wordt toegestaan omdat hij "geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.12.2013". De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij wet, en meer bepaald bij artikel 7 van de Vreemdelingenwet, verplicht is om uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 6, 7, 19 en 20 van het Handvest, wordt er op gewezen dat in geen enkele van deze bepalingen een uitdrukkelijke verplichting tot motiveren kan worden gelezen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

3.2.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Ter onderbouwing van zijn standpunt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door de tweede bestreden beslissing te nemen de bepalingen van artikel 3 van het EVRM heeft geschonden stelt de verzoeker dat in deze beslissing “geen rekening (wordt) gehouden met de specifieke problematiek op het vlak van gezondheidszorg die op heden in Sierra Leone heerst, meer bepaald de strijd tegen de besmettelijke en dodelijke ziekte ebola”. Hij heeft evenwel zelf in zijn aanvraag van 25 maart 2015 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nagelaten om het bestuur hiervan op de hoogte te stellen, terwijl het in het kader van een dergelijke aanvraag de aanvrager toekomt om alle buitengewone omstandigheden die het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om aldaar een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post klaar en duidelijk uiteen te zetten. Aangezien de ebola-crisis in Sierra Leone ontstaan is ruim vóór het indienen van de machtigingsaanvraag – de verzoeker heeft hiervan eerder wel gewag gemaakt in de loop van zijn asielprocedure –, blijkt de verzoeker, door op deze problematiek niet te wijzen in zijn machtigingsaanvraag van 25 maart 2015, dit geen belangrijk element te hebben gevonden dat hem zou beletten om terug te keren naar zijn land van oorsprong en aldaar deze aanvraag in te dienen. Voorts toont de verzoeker niet aan de hand van recente gegevens aan dat deze problematiek nog actueel is. De verzoeker legt enkel een internetartikel voor van 25 september 2014 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) waaruit blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken “voorlopig geen gedwongen repatriëringen uit(voert) naar Guinée, Liberia en Sierra Leone: landen waar ebola momenteel vele slachtoffers maakt”, doch hieruit blijkt niet, gelet op het evolutieve karakter dat eigen is aan epidemieën, dat ebola in Sierra Leone nog steeds zoveel slachtoffers maakt en dat de verzoeker aldus door de tweede bestreden beslissing een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij laat gelden dat de tweede bestreden beslissing “tegenstrijdig (is) aan de praktijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken voert”. In het door hem aangehaald internetartikel wordt immers gesteld dat het uitwijzingsbeleid niet is veranderd, enkel het repatriëringsbeleid: “onderdanen van die landen krijgen nog steeds een bevel om het grondgebied te verlaten en worden geacht om zelfstandig het land te verlaten”.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu betreft het een eerste toegang tot het Rijk, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoeker en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij een duurzame relatie heeft met een Belgische vrouw met wie hij reeds enige tijd samenwoont en dat van deze vrouw niet kan worden verwacht dat zij België verlaat om haar recht op gezinsleven te kunnen uitvoeren. Hij laat evenwel na om enig concreet element aan te brengen waarom dit niet kan worden verwacht van zijn partner. Hierbij kan er op worden gewezen dat het eigen is aan relaties tussen personen van verschillende nationaliteit dat een van de partners zijn land verlaat om met de andere partner een gezinsleven te kunnen leiden.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoon, ooit legaal in België verbleven te hebben, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om hem op het grondgebied te gedogen vanwege zijn voorgehouden gezinsrelatie met zijn Belgische partner. Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Bovendien heeft de tweede bestreden beslissing, zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan een aanvraag om machtiging tot verblijf. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de voorgehouden band tussen de verzoeker en zijn Belgische partner. Hierbij kan er tevens op worden gewezen dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden. Voorts belet niets de partner van de verzoeker om hem te vergezellen terwijl hij terugkeert om zich in regel te stellen of om hem in Sierra Leone te bezoeken. De verzoeker toont een dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3.3. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.2.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

3.2.3.3.5. Artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Te dezen voert de verzoeker aan dat het gegeven dat hij *“reeds eerder geen gevolg gegeven heeft aan een eerdere beslissing van verwijdering (...) geen voldoende motivering (is) teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken aangezien in verzoekers land sprake is van Ebola”*, dat de wet niet voorziet in een verplichting om af te wijken van de termijn van dertig dagen en dat in een dergelijk geval de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bijkomend dient te motiveren waarom geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

In casu blijkt evenwel niet welk actueel belang de verzoeker bij dit middelonderdeel heeft. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoeker kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grief dat niet (afdoende) gemotiveerd wordt waarom hij onmiddellijk na de kennisgeving van de tweede bestreden beslissing het grondgebied dient te verlaten.

Ten overvloede kan er op worden gewezen dat de keuzemogelijkheden die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft niet ontzettend groot zijn, dermate dat de gemachtigde wel gehouden is om afdoende te motiveren, doch dat deze motiveringsvereiste niet uitermate streng kan worden opgevat. Te dezen heeft de gemachtigde in rechte en in feite gemotiveerd waarom hij in huidig geval meent van de termijn van dertig dagen te kunnen afwijken. Hij heeft verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, en hij heeft bijkomend gemotiveerd dat de verzoeker *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.12.2013”*. Aldus heeft de gemachtigde in een bijkomende motivering voorzien waarom hij van zijn mogelijkheid om af te zien van de termijn van dertig dagen heeft gebruik gemaakt en ervoor geopteerd heeft dat de verzoeker onmiddellijk na de kennisgeving van de tweede bestreden beslissing het grondgebied dient te verlaten.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.6. In zoverre de verzoeker nog de schending opwerpt van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” is dit onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien niet nader wordt toegelicht welk beginselen bedoeld worden naast het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.2.3.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN